SVENSKA CANADA TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

F. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING CO., Ltd., a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at the office and place of business, 225 Logan Ave., Winnipeg, Manitoba.

TELEPHONE 29 011

I Canada:	I U.S.A. och Sverige:
Helt år i försk. $2.00.	Helt år i försk. $3.00.
Halvt år i försk. $1.50.	Halvt år i försk. $2.50.
4 månader i försk. $1.00.	4 månader i försk. $1.50.

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager densamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant eller ni mottager den i någon annans namn. De edir prenumerationstid är utlöpen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli befriad fri från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bostad och ej underrättar utgivaren därom, vadan tidningen förfaran de sagdes till den gamla adressen, så är ni skyldig ersättande betala för den samma tfall personen, som mottager den icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen, som ej kunna användas, återsändas ej, såvida ej porto närsluten.

Adressförändringar:— De av våra prenumeranter, som avflyttat till annan ort, uombedjas vänligen, att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla postanstalt som den nya, emedan vi i annat fall äro oförmögna att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per posl. uombedjas att göra det genom "money-order", "express order" eller i registrerat bref. Privata checks medföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erhålles genom ändring av datum på adressetiketten å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillsändes prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erläggas för skuld. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

SWEDISH CANADA WEEKLY,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Till tidningen insända "Fria Ords" bidrag och polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

ANNONSPRISER

på begäran. Efterfrågningar (3 ggr.) $1.50. Dödsannons med ram och kort ej överstigande 3 tum $1.50. Förlovningsannonser, enskas, lediga platser m.m. 75c. per gång för utrymme icke överstigande 1 tum. Omfattande kyrkomöten och meddelanden om kretsmöten, speciella missionsmöten, årsmöten o. dyl. 75 cents per tum. Dylik annonsering införes endast mot förut insänd likvid.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 18 september.

EFTERSKÖRD.

I den konservativa Montreal-tidningen "Standard" ha vi påträffat en redaktionsartikel, som vi tillåta oss återgiva i fri översättning, alldenstund den är väl värd att observera speciellt för Västerns farmare nu efter valet. Det kommer kanske en smula "post festum", och vi återgiva icke artikeln så mycket för innehållets skull, som fastmer för den anda och den ton, som genomlöper hela episteln.

Montreal Standard skriver:

"Så långt vi kunna erinra oss gav premiärminister Bennett under sin valkampanj inga löften beträffande Västerns vete, utom möjligen att han skulle komma att pålägga en skyddstull. Vad helst än staten än kommer att göra för detsamma, måste det bli en rådegärning och icke ett uttryck för ett krav.

Standard har sedan framhållit att det endast finnes tvenne utvägar för lösande av vårt vetepoblem — att odla mindre vete och att odla mera av något annat slags spannmål. Man ropar efter hjälp därför att det inträtt ett krisläge. Men den rena osminkade sanningen är, att ett dylikt krisläge aldrig hade inträtt, om Vetepoolen blott brukat sunt förnuft och sålt, när den kunde sälja och det till relativt goda priser. Det hade varit bättre att göra detta än att inlåta sig på ett så vanskligt experiment som att söka vinna övertaget på världsmarknaden genom spekulativa ingrepp — ett experiment, som mera begåvade och snillrika män än de fyra "Mac's" ha misslyckats med.

Konsekvenserna torde vara ganska lägonen fallande: Västerns framtid är "mixed farming" och icke en serie spekulationer i vete. Blandad farmning, en kraftig skyddstull nog tilltagen för att giva skydd åt jordbruket och industrien i lika hög grad och en väl utvecklad inhemsk marknad är det enda, som kan sätta landet och Västern på fötter igen, så att Västern upphör med att titt och tätt besvära Ottawa med bönerop om hjälp att betala för de gjorda misstagen.

Det finnes inga skäl, varför Ottawa skulle **betala för Västerns felgrepp, mera** än för Quebecs eller Ontarios eller för Maritime-provinserna, vilka alla, som synes, **taga de magra åren med de feta.** De visa inga sura miner när skörden ser ut att bli dålig, eller när det är dåligt på den industriella marknaden. Vi anse, att den tid är inne, då Västern bör kunna reda sig själv och axla sina egna uppgifter och bördor i stället för att har länge varit som ett förkelat och bortklemat barn. Den har blivit äldre och vuxit till i visdom och ålder, även om Vetepoolens operationer peka i motsatt riktning, och den borde faktiskt vara i stånd att numera snyta sin egen näsa och icke låna näsduk från Ottawa.

För vår del anse vi, att när denna efterkrigsdyning lagt sig, och allt vattnet runnit ur priserna, kommer vetet otvivelaktigt att stabiliseras i priset till en dollar och femton cents per bushel. I varje fall bör Västern icke räkna med ett högre pris än detta och inrätta sig därefter. Andra priser vilja utjämna sig efter vetets prisnivå, och Västern kommer att vara lika väl av, som den någonsin varit, förutsatt att den vill lära sig något av de gjorda erfarenheterna och icke "samlar alla äggen i en korg."

Så långt Montreal "Standard."

•

Utan att vilja inlåta oss på en diskussion angående det rikliga i de argument, som "Standard" här framlägger, önska vi emellertid än en gång rikta uppmärksamheten på den ton, som genomlöper den märkliga artikeln. Man kan absolut icke undgå att känna det vinande piskrapp, som Montreal-organet låter svepa över Västerns farmare. Det är segerns övermod, som lyser genom hela artikeln, och den konservativa tidningen känner sig otvivelaktigt flyta ovanpå, och utan skam kunna låta sitt gissel fara över Västerns farmare, som i så stort antal och med så stor tillit kastade sina röster för det parti, som nu har makten i Ottawa och över landet i sin helhet.

Det skadar icke att litet närmare granska de ovan anförda orden om Västern som ett bortklemat och förkelat barn (petted and pampered child) och likaså att lägga märke till den bitande ironien i uttrycket om att "Västern nu borde vara i stånd att snyta sig själv utan att behöva låna näsduk från Ottawa." De må riva nog så hårt i mången farmarenäsa — dessa hånens ord, och det förrakt, som lyser i dessa ord, bör kännas som salt i öppna sår på mången farmare, som så förtröstansfullt givit sin röst till det parti, vars organ Montreal "Standard" är.

Mången farmare i Västern får kanske tillfälle att erinra sig de ironiska orden om att snyta sig själv och, de skola kanske till sin stora sorg upptäcka, att det nu är för sent att snyta sig — med eller utan bruk av näsduken från Ottawa. Det är minst fyra år till nästa val, och under denna tid kommer det parti och den regering, vars röst lyder genom Standards spalter ombesörja snytningen av "Västerns farmarenäsor."

SVEA RIKE I FUNKTIONALISTISK FRAMSTÄLLNING.

— Av Ludvig Nordström. —

Vi införa här tredje och sista avsnittet av författaren Ludvig Nordströms intressanta artikel om Svea Rike i funktionalistisk framställning.

Så har vår tids materiellt inriktade Sverige erovrat åt land och folk den högsta grad av andlig frihet, något folk kan uppnå, den frihet, som är det för hela världen nyttiga arbetets belöning, den frihet, som ligger i att vara en respekterad medlem av de framåtskridande nationers samfund, vilket gemensamt bestämmer världens öde.

Det är den svenska industriens, handelns och den svenska finansens verkliga insats i Sveriges historia, ty det är det andliga resultatet av verksamheter som t. ex. Tändsticksbolagets, S. K. F:s, Separators, Aseas, för att nu ta några exempel ur högen.

De betyda därmed för Sverige i vår tids värld, vad en gång i forna tiders värld en Gustav Vasa, en Gustav II Adolf **betydde, och tack vare denna verksamhet,** grundad i svenska folkets omvändelse från krigets till fredens ideal på 1700-talet, fortsatt under 1800-talets stora övergångs- och ombyggnadstid och segrande inför våra egna ögon i 1900-taalets nya värld, är Sverige i våra dagar rikare och därmed friare, än det någonsin förut varit, sedan grundstenen till Svea Rike blev lagd.

Och vad är för denna sanning det bästa beviset?

Stockholm!

För hundra år sen hade Stockholm 75,000 invånare och var en småstad. Nu har Stor-Stockholm 600,000 invånare, och dess namn har börjat genljuda över världen.

Förr var Stockholm kungens stad, nu är det svenska folkets krona. Det är rikets största industristad, det samlar i sin skapnad den svenska naturens mest karaktäristiska drag och i sin byggnad, sitt liv, sitt väsen nationens bärande kynne. Det är ljust och fritt men med en botten av ständigt framskymtande allvar. Det är strängt organiserat, prydligt, propert, av egen inre drift och utan yttre tryck. Det är behärskat och gediget, något kyligt men med snabba leenden av sol från en hög himmel.

Det är Sverige.

På tornet av den byggnad, som mer än något annat monument uttrycker det moderna Svea Rikes blandning av gammalt och nytt, Stockholms Stadshus, har rikets äldriga vårdtecken, de tre gyllene kronorna, förvandlats till flammande symboler för de tre maktker, som bära oss svenskar av i dag:

Landet! Folket! Världen!

Och det klockspel, som varje kväll, då skymningen faller, tonar ut över Stockholm, Svea Rikes krona, det talar till oss på en gång ur forntid, nutid och framtid och säger:

Tro ej att Sverige är märkvärdigare än ändra länder, men tro ej heller, att det har mindre kraft, värde och framtidsutsikter!

Järn, trä och vattenkraft, pengar, köpmanshus och banker äro stora ting, men större är allas fasta beslut att stå axel vid axel för att lyfta det egna landet allt högre upp. Så ha svenskarna stundom gjort i förgångna tider. Då lyste namnet över världen.

Det var fädrens gärning, det är fädrens arv. De ville ur isen till solen, och om Svea Rike skall nå det mål, som är hela dess historias innebörd: att stiva högre och högre i världens aktning, det beror på varje man och kvinna i landet.

TJUGO MILLIONER.

Ministären Bennett har av urtima parlament, som i dagarna samlats i Ottawa, begärt ett anslag av 20 millioner dollars för avhjälpande av arbetslösheten. Det är herr Bennetts morgongåva till Canadas befolkning som i så stort antal samlade sig kring hans fanor den 28 juni.

Tjugo millioner dollars är naturligtvis ingalunda tillräckliga för avhjälpande av arbetslösheten. Därtill är denna alltför omfattande och behtnar alltför djupt. Icke ens tio gånger 20 millioner dollars skulle egentligen kunna sägas förslå i detta fall. Men 20 millioner dollars är en ganska stor summa pengar icke dess mindre och absolut bättre än intet. I dessa 20 millioners kölvatten följer hoppas vi ännu många gånger 20 millioner dollars från privata arbetsgivares fickor. Statshjälpen kommer förmodligen eller så bör man åtminstone hoppas, att bidraga att stimulera enskilda företag och korporationer till förnyad verksamhet. Och sker detta är skutan åter under kommando, lyder åter roder, och det beror på omständigheterna, hur stor segelyta den skall kunna stå för.

För vetepriserna komma dessa tjugo millioner dollars icke att spela någon roll. Icke direkt. Men kan detta första åtgärd dra andra med sig kommer det givetvis att bidraga att bereda en hemmamarknad och således att också indirekt inverka på vetepriserna och vetemarknaden inom landet.

Nödhjälpsarbete läter kanske illa i mången öra. Det är ej heller att förundra sig över. Men avhjälpande av arbetslösheten här i landet och i Europa äro tvenne **vitt skilda saker.** För det första är Canadas finansiella ställning sådan, att statskassan kan gå till betydliga utgifter, utan att skatterna därför behöva höjas, i någon nämnvärd utsträckning åtminstone. Och dessutom — och det må väl framhållas som det viktigaste — sakna vi här i landet det mesta av vad de gamla länderna äga. Naturtillgångar äga vi. Möjligheter till utveckling finnes. Men då Canada, som nation och land betraktat, icke är mer än sextio år gammalt säger det sig självt, att mestadelen av detta måste vara outvecklat och outnyttjat. Och det må nu så vare. Vi finna det lika konstigt att tala om nödhjälpsarbete som om arbetsbrist i dessa ords egentliga mening. Däremot kan man med rätta tala om "oordning" och oföretagsamhet". De tjugo millionerna måste onekligen betraktas som ett steg bort ifrån detta, att steg i rätt riktning

POOL - OMRÖSTNINGEN.

Vetepoolens medlemmar har för en icke så lång tid sedan genom röstning förklarat sin uppfattning av vetemarknadens läge och av resultatet framgår att man kraftigt understött styrelsens förslag om att hänvända sig till regeringen i Saskatchewan med begäran om införande av 100 procentig försäljningscentralisering av årets skörd. Slutsiffrorna från omröstningen ge vid handen att majoriteten är för förslaget och procentuellt sett ställer sig fördelningen 71,3 proc för och 23,7 emot.

Av de 83,000 utsända röstsedlarna ha 48,545, åter insänts vederbörligen ifyllda. Det måste betraktas som ett tämligen gott resultat.

Omröstningen har som förutgivits endast gällt medlemmarna av Vetepoolen, men resultatet borde vara nog för att för Saskatchewans premiärminister, dr. Anderson framhäva nödvändigheten och det berättigade i att en omröstning, omfattande samtliga spannmålsodlare i provinsen bör anordnas. Till en början hördes också röster för sammankallande av urtima legislatur för ordnande av spannmålsfrågan och speciellt beträffande försäljningen av årets skörd genom en särskilt tillsatt centralkommission. Dr. Anderson har emellertid icke funnit sig föranlåten kalla legislaturen och anser att det näpeligen låter sig göra med anordnandet av dylik centralförsäljning åtminstone vad beträffar årets skörd.

En allmän folkomröstning angående denna för provinsen så vitala fråga vore givet mera utslagsgivande. Men det är också lätt att förstå vilken opposition en dylik åtgärd skulle framkalla från banker, lånekompanier, läkare och advokater som inneha farmer och som gärna vilja fortsätta med det spekulativa systemet. Men bona fide farmaren, som under de senaste åren fått en så bitter erfarenhet av spekulationssystemet och dess menliga inverkan på näringen i sin helhet, torde icke ha anledning att fälla några andra tårar än glädjens, om han en dag kan läsa i sin morgontidning, att Winnipegs Spannmålsbörs har stängt sina porter för alltid.

Den skickligaste läkare kan inte bota en uppblåst hjärna.

*

Vildar äro folk som ej ha lärt att röva, döda och bedraga varandra på vetenskapligt sätt.

*

Folk ha icke någonting emot skatter, bara mot att betala dem.

*

Konsten att bli stor i andras ögon består ej i att överskatta sig själv utan att få andra till att göra det.

*

Hellre en ände med förskräckelse än en förskräckelse utan ände.

Väl börja är bra, väl sluta är bättre.

*

Männen stå i ett lyckligare förhållande till livet än kvinnorna. För det första gifta de sig senare, för de andra dö de tidigare.

*

För att vara en god försäljare måste man först kunna lyssna till andra och för det andra kunna tala övertygande. Det tredje, men viktigaste, är att man bör veta när man skall sluta att tala.

SANDVIKENS
vedsågar

kvalitet från tänderna till ryggen.

OVANSTÅENDE bild visar ett Sandvikens vedsågblad, som efter väl förrättat värv blivit återsänt till oss som prov på våra vedsågars varaktighet. Som synes har det blivit omfilat så många gånger att nästan ingenting återstår. — Det är med våra vedsågar som med vissa gamla kärngubbar: de bibehålla sin styrka, seghet och spänstighet ända intill slutet. — I vår fabrikation sträva vi också efter att alla våra vedsågblad skola kunna taga hem priset för "långvarig och trogen tjänst," ty därigenom hava vi funnit oss bäst betjäna såväl våra egna som kundernas intressen.

Att köpa Sandvikens vedsågar
är därför väl använda pengar.

SANDVIKENS JERNVERKS AKTIEBOLAG
MANUFAKTURAVDELNINGEN
SANDVIKEN

Ensamagenter

SANDVIK CANADIAN LIMITED
410 St. NICHOLAS St., MONTREAL, P. Q.

DENNA TIDNING BER EDER ANVÄNDA

NESTLÉ'S

KONDENSERADE MJÖLK

— emedan den är av samma gamla landet kvalitet Ni tyckte så mycket om i — Viking Milk Maid, och andra Nestle's fabrikat använda i det gamla landet.

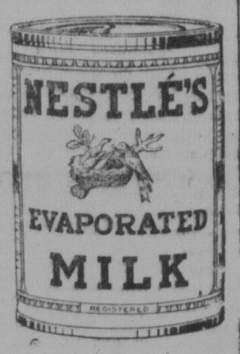

Nestle's äro världens största producenter av kondenserad mjölk — fråga efter Nestle's för gamla landets kvalitet — godtag ingen annan.

THE BIG HOUSE.

Ovanstående rubrik har tillkommit dels på grund av en film med detta namn, som vi sågo för någon tid sedan och som baserats på senare tiders händelser i amerikanska fängelser, dels på grund av dessa händelser, deras återklang i pressen och för övrigt polemik och diskussion om fängelser och fångvård i dagspress och periodiska tidsskrifter.

Med "the big house" förstås på amerikansk slang fängelse, eller närmast fängelse för grövre brottslingar (State-prison). Som förhållandena i dessa "stora hus" synas vara, enligt alla skildringar och enligt nämnda film, som förefaller tämligen med verkligheten överensstämmande och utan överdrifter, är det ej alls att undra på att svårare upplopp och rymningsförsök förekomma. Av allt att döma är det fyra eller fem huvudorsaker till misslycket i fängelserna förutom den naturliga motvilja varje levande väsen har mot frihetens förlust. Som den första av dessa orsaker (dock ej den väsentligaste) ställa vi den stora överbefolkningen av fängelserna, orsakad av den allt mer tilltagande brottsligheten, och som av fängelsedirektörerna i allmänhet anges såsom skulden till uppploppen. Denna överbefolkning och trångboddhet har sina följder, som vi komma in på senare.

En annan orsak torde vara den dåliga maten, en tredje sysslolösheten och en fjärde den olämpliga fångvårdspersonalen. En femte orsak, som i sig innefattar alla de olägenheter, som vidlåda dessa fängelser, är bristen på psykologisk kunskap, bristen på människokännedom och människovänlighet.

Om vi tänka efter, hur barn reagera för bestraffningar, de erhålla för en eller annan förseelse, hava vi en god ledning för bedömande av, hur en brottsling reagerar. En bestämd, vänlig tillrättavisning, eller — om förseelsen är svårare — lindrig aga, fortfarande bestämd och vänlig, torde för de flesta barn vara tillräckligt. Så finnas s. k. vanartiga barn, för vilka särskilda åtgärder få vidtagas, varvid dock vänligheten ej får uteglömmas.

Tyvärr äro nu tillrättavisning, kroppslig aga och överhuvudtaget uppfostran i tukt och hemfrans förmaning tämligen okända begrepp för barnen på den amerikanska kontinenten, vilket har till följd att de såsom "stora barn" fortsätta med sitt självsvåld, utan att bli betraktade som annat än "sporting". Så hamna de kanske till slut i fängelse, där den stora trångboddheten och bristen på psykologisk blick hos ledningen göra, att de kanske hamna i samma cell som en svårare brottsling. Denna intima samvaro med svårare förbrytare, tillika med den själsliga depressionen hos den första gången straffade, karaktärssvage människan, har oftast till följd en neddragning och förhärdning av en ungdom, som med lämpligare behandling med lättheit skulle kunna förbättras.

Trots den allbekanta trångboddheten, kunna vi ej se, varför man ej skall kunna skilja yrkesförbrytarna, de återkommande och ohjälpliga, ifrån de unga, för första gången straffade, som kanske råkat i olycka genom ungdomligt självsvåld och utan avsikt till brottslig handling. Man borde väl med lätthet kunna förlägga dem på olika avdelningar eller rent av i olika fängelser. Fördelen med detta är uppenbar, då vid en sådan uppdelning fängelset till en del kan motsvara sin egenskap av korrektionsinrättning och ej enbart straffanstalt och återbörda några av sina fångar till samhället såsom reformerade och villiga att "go straight".

Att maten spelar en viktig roll, inser vem som helst, som har litet psykologisk blick och människokännedom. God mat förfelar aldrig att göra till och med de mest buttra eller vildsinta litet mildare till sinnelaget, medan dålik kost alltid inverkar menligt även på godmodiga människor och på koleriska naturer kan ha till följd de mest våldsamma utbrott.

Sysslolöshet har sedan urminnes tider betraktats såsom rot och upphov till mycket ont. Vad skall den då leda till i ett fängelse med det utvalt dåliga sällskap, man där begåvas med. Yrkesundervisning förekommer ju i fängelserna och är naturligtvis av stort värde, men ger tyvärr ej fullständig sysselsättning. Verkligt arbete får ej förekomma, då de förfärdigade artiklarna skulle ställa sig så billiga i handeln, att de skulle konkurrera ut alster från hederliga arbetares händer. Med god vilja och genomtänkt planläggning borde man dock kunna giva fångarna full sysselsättning. Några timmar till yrkesundervisning, några till god läsning, jämte kraftiga kroppsövningar i det fria i alla väder böra fylla ut en dag. Med kroppsövningarna beträffar, böra de vara så pass hårda, att de medföra fysisk trötthet, men också modifieras efter individens styrka. En sådan blandning av motion och undervisning jämte lämplig rekreation i form av god läsning bör tillsammans med ett gott kosthåll måste utan tvivel skapa ett kroppens välbefinnande och ett själens lugn, som giva en bördig jordmån för dannandet av en karaktär.

Det stora flertalet fångvaktare och många fängelsedirektörer synas mindre skickade till sina uppgifter, då de sakna de egenskapar som krävas av en uppfostrare, vilket en fangvårdsman bör betraktas som. Brottslingar vilja vi fortfarande betrakta som barn, visserligen smarta och skickliga i sina speciella "fack", men i saknad av kunskaper och rättesnöre i livet. Vi anse också att bestämd vänlighet är absolut nödvändig hos alla fångvaktare, som måste rekryteras av utvalt folk och genomgå särskild skolning.

En annan olägenhet är den oerhörda penningemakt, som det moderna brottet representerar och som gör det möjligt för förbrytarvärlden att muta alla från den lägste till den högste, från fångvaktare och fängelsedirektörer till jurister, domare och ämbetsmän i de högsta ställningar. Det blir för vidlyftigt att närmare gå in på detta ämne eller det rådande systemet med s. k. "stool-pidgeons", d. v. s. såsom fångar utplanterade detektiver eller fångar, som lovats strafflindringar eller frihetens mot upplysningar de kunna lämna om eventuella komplotter bland sina medfångar. Detta system leder mycken oro och jäsning, och föga nytta lär det föra med sig.

Till slut vilja vi nämna den stora frestelse, som för svaga karaktärer onekligen ligger i de hägrande "easy money" och ett liv i bekvämlighet och lättja, och så länge de kunna hålla sig undan rättvisan och muta polismyndigheter och domare, kan man förstå deras förakt för "the working suckers", varmed förstås hederliga medmänniskor, vilka sträva att på lagligt sätt försörja sig och sina familjer. Många "racketeers" komma för sent underfund med att de trots allt äro "the biggest suckers", medan andra, då i synnerhet åt droger hemfallna, äro ohjälpliga.

Vi äro övertygade om att en ändring till det bättre snart kommer att ske och att alltfler komma att inse att hederligt arbete betalar sig bäst. Likaså tro vi att en omläggning av fängelseväsendet måste komma, som medför dräglig are förhållanden för fångarna och gör fängelserna till vad de borde vara, nämligen korrektionsinrättningar.

Acke.

HUNDEN SOM DIPLOMAT.

Kort före utbrottet av tysk-franska kriget 1870 befann sig tsar Alexander II på besök hos konung Wilhelm av Preussen.

De båda monarkerna voro en kväll tillsammans med stort följe. I en vrå av salen stod Bismark och betraktade tsaren, i tanke på vilken hållning Ryssland skulle intaga vid krigets utbrott. Då reste sig tsarens stora hund, som dittills legat under sin herres stol, och gick genom salen liksom om han gjort circle som en suverän. Hunden stannade framför Bismarck, såg på honom, viftade vänligt med svansen och slickade hans framsträckta hand. Då ropade tsaren.

— Där ser ni. Hunden känner sin herres vänner.

Efteråt sade Bismark, att han kände sig lättad och att det var ett historiskt ögonblick i tysk politik.

Affärsgen!.

— Den vänstra skon trycker.

— Det ger sig nog när herrn har gått lite med den.

— Den högra är däremot för stor.

— Å, den krymper nog när lädret blir fuktigt.